

Sygn. akt II UK 136/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku I. F. S. Spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.
o wydanie pisemnej interpretacji,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 października 2013 r.,

I. oddała skargę kasacyjną,

**II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w
G. na rzecz I. F. S. Spółki z o.o. w W. kwotę 120 (sto dwadzieścia)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 stycznia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił I. F. S. Spółce z o.o. w W. wydania pisemnej interpretacji przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych co do zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i składki zdrowotnej w zakresie - czy wydatki poniesione przez menedżerów w imieniu i na rzecz Spółki, w związku z pełnieniem funkcji, a w szczególności wydatki poniesione w związku z podróżą służbową oraz wydatki na spotkania z kontrahentami, które są finansowane z zaliczek lub zwracane przez Spółkę, stanowią podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne i w związku z tym na Spółce, jako płatniku, ciąży obowiązek naliczenia, pobrania i wpłacenia składek. Pytanie to odniesiono do stanu prawnego obowiązującego przed i po dniu 1 sierpnia 2010 r.

Wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił powyższą decyzję w ten sposób, że zobowiązał Zakład do wydania pisemnej interpretacji w sprawie wniosku z dnia 7 grudnia 2011 r. w przedmiocie wyłączenia z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zwrotu kosztów podróży służbowych i wydatków reprezentacyjnych ponoszonych przez menedżerów w imieniu i na rzecz wnioskodawcy. Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia.

Wnioskodawca angażował na własne potrzeby kadrę menedżerską. Podstawę prawną wykonywania obowiązków przez jej członków stanowiło, po pierwsze - powołanie w skład organów osób prawnych w trybie przepisów Kodeksu spółek handlowych w przypadkach gdy dany menedżer jest członkiem organów spółki, a akt powołania, co do zasady, nie określa wynagrodzenia członka organu oraz po drugie - umowa, kontrakt menedżerski, precyzująca prawa i obowiązki każdej ze stron umowy, określająca wynagrodzenie zasadnicze menedżera, zawierana bez względu na pełnienie lub nie przez danego menedżera funkcji członka zarządu. Poza wynagrodzeniem zasadniczym menedżerom może zostać przyznana premia na zasadach określonych kontrakcie menedżerskim. Od wypłacanego menedżerom wynagrodzenia zasadniczego i premii, Spółka naliczała składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne. W ramach wykonywania czynności na rzecz Spółki menedżerowie odbywali podróże służbowe

i ponosili inne wydatki. Zgodnie z postanowieniami kontraktów, co do zasady menedżer odbywał podróże służbowe na koszt Spółki, tj. z wyprzedzeniem nabywała ona towary i usługi niezbędne do odbycia podróży służbowej przez menedżera. Zdarzało się, że menedżerowie ponosili wydatki związane z wykonywaniem funkcji z własnych środków lub Spółka wypłacała im zaliczkę na poczet kosztów. W przypadku pokrycia wydatków z własnych środków, Spółka zwracała je menedżerom. Co do zasady zwrot wydatków obejmował poniesione przez menedżera koszty podróży służbowych - bilety lotnicze i kolejowe, koszty bieżącej eksploatacji samochodów służbowych (paliwo, opłaty parkingowe i autostradowe), koszty zakwaterowania (hotele oraz koszty spotkań z kontrahentami). W każdym przypadku wydatki ponoszone były w imieniu i na rzecz Spółki, w szczególności faktury i rachunki dokumentujące nabycie towarów i usług wystawiane były na Spółkę, o ile dokumenty takie wskazują nabywcę. Nie dotyczyło to biletów parkingowych lub autostradowych. Ponieważ Spółka zwracała menedżerom poniesione przez nich koszty, nie otrzymywali oni zryczałtowanych diet z tytułu podróży służbowych. W przypadkach, gdy Spółka wypłacała menedżerom zaliczki na poczet wydatków z tytułu podróży służbowych, kwota zaliczki rozliczana była na podstawie przedstawionych dokumentów księgowych takich jak faktury VAT, rachunki, bilety, przy czym kwota zaliczki nieznajdująca pokrycia w dokumentach była zwracana przez menedżera. W przypadkach gdy menedżer poniósł wydatek z własnych środków, zwrot kosztów następował na podstawie przedstawionych dokumentów - faktur VAT, rachunków, biletów wystawionych na Spółkę. Na potrzeby rozliczania tych wydatków wnioskodawca przyporządkował każdemu z menedżerów rozliczeniowe konto księgowo, na którym zapisywane było rozliczenie wydatków związanych z pełnieniem funkcji, np. spotkania z kontrahentami.

W wyniku przeprowadzonej kontroli w zakresie poprawności obliczania i odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne za okres od 1 stycznia do 31 marca 2011 r. Zakład stwierdził zaniżenie przez Spółkę podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w odniesieniu do wynagrodzenia otrzymywanego na podstawie kontraktów menedżerskich z powodu nieuwzględnienia zwrotu wydatków związanych z podróżami służbowymi

menedżerów. W szczególności zakwestionowano rozliczenia zaliczek pobranych przez menedżerów na poczet kosztów podróży, które to zaliczki zostały następnie rozliczone po przedstawieniu dokumentów, tj. faktur i rachunków wystawionych na Spółkę. Spółka nie wniosła zastrzeżeń do protokołu kontroli z dnia 20 czerwca 2011 r. oraz uregulowała kwotę wskazaną w protokole kontroli.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy - z powołaniem się na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.) - stanął na stanowisku, że ze sformułowanego przez Spółkę pytania wynikało, że jego przedmiotem jest wykładnia art. 18 ust. 3 w związku z art. 18 ust. 1 i art. 4 pkt 9 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm., dalej jako ustawa systemowa). W ocenie Sądu pierwszej instancji, nie jest możliwe właściwe odczytanie treści znaczeniowej normy prawnej zawartej w art. 18 ust. 1 w związku z art. 18 ust. 3 ustawy systemowej bez określenia znaczenia pojęcia przychodu, do którego odwołuje się art. 4 pkt 9 tej ustawy. Zatem to Zakład - w celu określenia, czy Spółka jest zobowiązana do naliczania, pobierania i wpłacania składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne z tytułu wydatków ponoszonych przez menedżerów w jej imieniu i na jej rzecz, które są przez nią finansowane z zaliczek lub zwracane - powinien w pierwszej kolejności ocenić, czy stanowią one przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zakład nie jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy przedmiotowe wydatki stanowią przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jednak - z uwagi na odesłanie w ustawie systemowej do definicji przychodu w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych - ma obowiązek dokonać wykładni tego pojęcia w celu udzielenia interpretacji zgodnie z wnioskiem. Zdaniem Sądu Okręgowego, nie sprzeciwia się temu również dokonanie ustaleń kontrolnych, gdyż nie doszło do wydania przez Zakład decyzji w trybie art. 91 ust. 5 ustawy systemowej.

Wyrokiem z dnia 4 października 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację Zakładu od powyższego wyroku, dzieląc ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

Wskazując na treść art. 10 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, Sąd odwoławczy podniósł, że istotą postępowania o wydanie pisemnej interpretacji jest uzyskanie przez stronę wyjaśnienia treści przepisów prawa i ich zastosowania w odniesieniu do indywidualnej sytuacji wskazanej we wniosku. Organ nie może ingerować w stan faktyczny opisany we wniosku, podważać go, uzupełniać czy zmieniać w oparciu o inne źródła lub wiedzę znaną mu z urzędu (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 kwietnia 2011 r., III UK 117/10). Przedmiotem interpretacji mogą być sprawy, które odnoszą się do zakresu i zastosowania wyłącznie przepisów, z których wynika obowiązek dokonania przez przedsiębiorcę świadczenia pieniężnego o charakterze publicznoprawnym, innego niż podatek. Przepis ten nie obejmuje swoim zakresem przedmiotowym postępowań kontrolnych prowadzonych przez organ rentowy w trybie art. 91 ustawy systemowej, co jednak w sprawie nie miało miejsca, gdyż Spółka uiściła składki należne zgodnie z wynikami przeprowadzonej kontroli. W ocenie Sądu Apelacyjnego, przeprowadzone postępowanie kontrolne nie stoi zatem na przeszkodzie domaganiu się przez wnioskodawcę wydania pisemnej interpretacji w odniesieniu do zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych, przy czym przez „zaistniały stan faktyczny” należy rozumieć stan, który rzeczywiście zaistniał, a jego skutki trwają nadal w dacie zgłoszenia wniosku o interpretację, niezależnie od tego, kiedy ten stan faktyczny powstał. Takie rozumienie pojęcia „stanu zaistniałego” ma służyć dokonaniu interpretacji przepisów, które w ramach subsumcji będą stosowane do konkretnego stanu faktycznego. Za błędne uznał Sąd drugiej instancji stanowisko Zakładu, że dla dokonania interpretacji przepisów ustawy systemowej wymagane jest w pierwszej kolejności dokonanie przez organ podatkowy interpretacji definicji przychodu, tj. kwalifikacji danego składnika wynagrodzenia jako przychodu ze stosunku pracy w rozumieniu przepisów prawa podatkowego. Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych i ustawa systemowa zajmują się odrębnymi przedmiotami regulacji. Odesłanie w art. 18 ust. 1 ustawy systemowej do pojęcia przychodu w znaczeniu nadanym mu ustawą o podatku dochodowym od osób fizycznych oznacza, że wspólną podstawą do ich zastosowania jest tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym w związku z zawarciem i realizacją umowy menedżerskiej. Natomiast ustawa systemowa

samodzielnie reguluje podstawę podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym. Zadaniem organu rentowego jest zatem ustalenie, jakiego rodzaju przychody otrzymywane przez menedżera stanowią podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, a które nie stanowią podstawy wymiaru składek w rozumieniu art. 18 ust. 1 i 3 tej ustawy w związku z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. Nr 161, poz. 1106 ze zm.). Z uwagi na odesłanie ustawodawcy do definicji przychodu zawartej w ustawie podatkowej, Zakład ma obowiązek dokonania wykładni tego pojęcia na użytek ustawy systemowej w celu udzielenia interpretacji zgodnie z jej wnioskiem.

W skardze kasacyjnej organ rentowy zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, tj: 1) art. 10 ust. 1 oraz art. 10a ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przez błędną wykładnię w postaci uznania, że Zakład ma obowiązek wydać pisemną interpretację niezależnie od przeprowadzonego postępowania kontrolnego oraz że Zakład ma obowiązek wydania interpretacji w zakresie przepisów podatkowych; 2) art. 83d ustawy systemowej, przez jego niezastosowanie i w konsekwencji utrzymanie w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji zobowiązującego Zakład do wydania interpretacji w zakresie przepisów podatkowych, podczas gdy art. 83d ustawy systemowej, wprowadzony ustawą z dnia 16 listopada 2012 r. o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce (Dz.U. z 2012 r., poz. 1342), nie daje prawnej możliwości wydania przez organ rentowy pisemnej interpretacji w tym przedmiocie; II. naruszenie przepisów prawa procesowego, a to: 1) art. 316 § 1 k.p.c., które miało wpływ na wynik sprawy, przez wydanie wyroku z pominięciem wprowadzonego w życie z dniem 1 stycznia 2013 r. przepisu art. 83d ustawy systemowej, który w katalogu przedmiotowym spraw podlegających interpretacji na podstawie art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie wymienia sytuacji, o którą wnioskuje przedsiębiorca - zobowiązując Zakład do wydania decyzji bez podstawy prawnej i naruszenia tym samym art. 83d ustawy systemowej; 2) art. 477 § 1 k.p.c., przez bezpodstawne przyjęcie, że w sprawie zachodzą podstawy i powody do zmiany zaskarżonej decyzji.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie zawiera usprawiedliwionych zarzutów.

W pierwszej kolejności bezzasadne są zarzuty naruszenia przepisów postępowania. Po pierwsze, zarzut obrazy art. 477 § 1 k.p.c. jest niezrozumiały. Wskazany artykuł nie zawiera bowiem paragrafów i w ogóle nie dotyczy spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, a skarżący nie uzasadnia bliżej zarzutu jego naruszenia. Po drugie, nie jest zasadny zarzut obrazy art. 316 § 1 k.p.c., upatrywanej przez skarżącego w pominięciu przez Sąd odwoławczy art. 83d ustawy systemowej, gdyż nieuwzględnienie tego przepisu przez Sąd drugiej instancji nie miało wpływu na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu administracji publicznej lub państwowej jednostki organizacyjnej wniosek o wydanie pisemnej interpretacji co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne, w jego indywidualnej sprawie. Stosownie do art. 10a ust. 4 tej ustawy, zasady i tryb udzielania interpretacji przepisów prawa podatkowego reguluje ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2012 r., poz. 749 ze zm.). Wreszcie w myśl art. 83d ustawy systemowej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje interpretacje indywidualne, o których mowa w art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym, zasad opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Emerytur Pomostowych oraz podstawy wymiaru tych składek.

W ramach zarzutów naruszenia tych przepisów skarżący podnosi, że po pierwsze - stan faktyczny, którego dotyczył wniosek, nie pozwalał na wydanie

pisemnej interpretacji, gdyż w trybie tym organ rentowy nie może rozstrzygać spraw, które były przedmiotem postępowania kontrolnego jednostki terytorialnej Zakładu, po drugie - wydana interpretacja nie może dotyczyć stanu przeszłego, a skoro obowiązek opłacenia składek został przez wnioskodawcę spełniony zgodnie z ustaleniami pokontrolnymi i wydaną w tym przedmiocie decyzją, to nie można mówić o sytuacji, w której zaistniałe zdarzenie nadal wywołuje skutki prawne w sferze obowiązku opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, po trzecie - Zakład, w trybie wydawania pisemnych interpretacji, nie ma prawnych możliwości dokonania wykładni pojęcia przychodu i ustalenia, jakie przychody menedżerów stanowią przychód w rozumieniu ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

W judykaturze Sądu Najwyższego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., III UK 72/14 oraz z dnia 12 marca 2015 r., II UK 79/14, niepublikowane) przyjmuje się, i obecny skład pogląd ten podziela, że przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej instytucja interpretacji dotyczy wszystkich przepisów kształtujących obowiązki płatników w zakresie świadczenia przez nich danin publicznych i składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie zdrowotne, a zatem przepisów dotyczących ich ustalania, obliczania i uiszczania (opłacania). W prawie ubezpieczeń powstanie tytułu ubezpieczenia społecznego, a także określenie wysokości składek na to ubezpieczenie regulowane są przepisami ustawy systemowej. Niejednokrotnie przepisy te mają charakter norm odwołujących się do pojęć prawnych usytuowanych w innych gałęziach prawa, o ile nie zawierają ich samodzielnej definicji (np. art. 8 ust. 2a - kreujący definicję pracownika na użytek prawa ubezpieczeń społecznych). Powoduje to, że rozstrzygnięcie o stosunku ubezpieczenia społecznego i wysokości należnych z tego tytułu składek nie jest możliwe bez sięgania do pojęć i definicji ustawowych funkcjonujących w całym systemie prawa. Jest to jednak nadal rozstrzygnięcie o obowiązku świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne w rozumieniu art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. W takim bowiem przypadku przepisy z innych gałęzi prawa, jeśli uzupełniają i rozwijają przepisy prawa ubezpieczeń społecznych, stają się częścią jego norm. Nic innego nie

wynika z dodanego z dniem 1 stycznia 2013 r. do ustawy systemowej art. 83d, który nie ma charakteru nowości normatywnej, a jedynie uściśla i doprecyzowuje obowiązki regulowane w art. 10 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie zwrotu „zakres i sposób zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne” oraz określa obszar kompetencji Zakładu do dokonywania interpretacji z zakresu wymierzania i pobierania składek zarówno na ubezpieczenia społeczne, jak i ubezpieczenie zdrowotne, co budziło wcześniej wątpliwości (por. także postanowienie z dnia 7 stycznia 2014 r., II UK 412/13, niepublikowane oraz uzasadnienie projektu ustawy o redukcji niektórych obciążeń administracyjnych w gospodarce, Sejm VII kadencji, nr druku 833).

Na gruncie rozpoznawanej skargi kasacyjnej oznacza to nietrafność poglądu skarżącego, jakoby Zakład nie posiadał uprawnień do wypowiedania się co do zakwalifikowania danego przychodu jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne. Skarżący pomija przy tym, że odesłanie w art. 10a ust. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej do Ordynacji podatkowej w zakresie zasad i trybu udzielania interpretacji, dotyczy przepisów prawa podatkowego i ma na celu zapewnienie ich jednolitego stosowania przez organy podatkowe i organy kontroli skarbowej (por. art. 14a Ordynacji podatkowej). Ustawa systemowa ma inny przedmiot regulacji i chociaż w zakresie ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne odsyła do pojęcia przychodu w rozumieniu przepisów podatkowych, to kompetencję do wydania pisemnej interpretacji w przedmiocie obowiązku opłacania składek w określonej wysokości, w tym wstępnego rozstrzygnięcia co do zakwalifikowania danego przychodu jako podstawy ich wymiaru, ma Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Wywody skarżącego o niemożności wydania przez organ rentowy interpretacji dotyczącej przeszłego stanu faktycznego, w zakresie którego przeprowadzone zostało przez jednostkę terytorialną Zakładu postępowanie kontrolne stanowiące podstawę wydania decyzji i powodujące uregulowanie przez wnioskodawcę składek opłaconych w zaniżonej wysokości, nie mogą odnieść zamierzonego skutku już tylko dlatego, że zagadnienie to reguluje w pierwszym

rzędzie art. 10 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, którego naruszenia nie zarzucono w podstawach kasacyjnych. Niezależnie od tego prezentowane przez skarżącego stanowisko nie jest trafne.

Po pierwsze, w myśl art. 10 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, wniosek o wydanie interpretacji może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzeń przyszłych. Określenie „zaistniałego stanu faktycznego”, zgodnie z jego gramatyczną wykładnią, powinno być rozumiane w ten sposób, iż wnioski muszą dotyczyć stanu faktycznego, który już się zdarzył, nie jest natomiast istotne, kiedy stan ten powstał. Istotne jest to, aby skutki jego zaistnienia nadal (również w dacie zgłoszenia wniosku o interpretację) wymagały dokonania interpretacji przepisów, które mają być stosowane w odniesieniu do tego stanu faktycznego. Rozważana interpretacja może dotyczyć także takiego stanu faktycznego, który zaistniał wprawdzie w przeszłości, ale nadal wywiera skutki prawne polegające na konieczności zastosowania określonych przepisów, których ma dotyczyć interpretacja, gdyż z ich zastosowania wynikać będzie obowiązek świadczenia przez przedsiębiorcę daniny publicznej oraz składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne. W rezultacie zakresem art. 10 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej są objęte zarówno zdarzenia, które miały miejsce w przeszłości, jak i zdarzenia, które aktualnie trwają, a nawet te, które mają dopiero w przyszłości się pojawić. Jeżeli zatem wniosek dotyczy „zaistniałego stanu faktycznego” w przedstawionym rozumieniu, gdyż rodzi określone skutki w zakresie bieżącego obowiązku świadczenia przez przedsiębiorcę składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne, to Zakład zobowiązany jest do dokonania stosownej interpretacji (por. powołany wyżej wyrok z dnia 18 grudnia 2014 r., III UK 72/14 oraz postanowienie z dnia 5 grudnia 2013 r., III UK 179/13, LEX nr 1430465). Twierdzenie skarżącego, jakoby sporny wniosek obejmował wyłącznie przeszły stan faktyczny od 1 stycznia do 31 marca 2011 r. i sprowadzał się do potwierdzenia lub zanegowania ustaleń pokontrolnych, pozostaje poza stanem faktycznym sprawy, którym Sąd Najwyższy jest związany na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Po drugie, błędne jest założenie skarżącego, że uregulowanie przez przedsiębiorcę składek w wykonaniu ustaleń pokontrolnych jednostki terytorialnej Zakładu spowodowało spełnienie obowiązku ich opłacenia, a w rezultacie objęty

wnioskiem stan faktyczny nie wywołuje już skutków prawnych w tej sferze. W powołanym wyżej wyroku z dnia 18 grudnia 2014 r., III UK 72/14 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, podzielany przez obecny skład tego Sądu, że art. 10 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, odnosząc się do przepisów dotyczących ustalania, obliczania i opłacania składek musi uwzględniać z jednej strony to, aby nie doszło do nieuiszczenia przez płatnika składek należnych, z drugiej zaś, aby nie wystąpiła ich nadpłata. Celem interpretacji tych przepisów ma być zatem nie tylko ustalenie, obliczanie i opłacanie składek należnych, ale również unikanie nadpłaty składek i konieczności przeprowadzania dalszych czynności, o których stanowi, między innymi, art. 24 ustawy systemowej. Brak jest przy tym podstaw do negowania możliwości wyboru przez przedsiębiorcę pomiędzy wnioskiem o interpretację przepisów a wnioskiem o wydanie przez Zakład merytorycznej decyzji. Twierdzenie skarżącego o wydaniu decyzji w trybie art. 91 ust. 5 ustawy systemowej pozostaje w sprzeczności z ustalonym w sprawie stanem faktycznym.

Z powyższych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.